

ഇപ്പള്ളിക്കുതികൾ

[തിരഞ്ഞെടുത്തവ]

128

121

M4
RAK/E
3A
ECL128

PUBLISHERS:
THE MANGALODAYAM (PRIVATE) LIMITED,
TRICHUR.

ഉള്ളടക്കം

പേജ്

ജനസ്മരണകൾ—തട്ടായത്തു പരമേശ്വര

പുണിക്കർ

‘തുഷാരഹാര’ത്തിന്നു മഹാകവി ഉള്ളൂർ എ

ഴുതിയ മുഖവും 13

1. ആദ്യസാഹിത്യം 17
2. സന്ധ്യാസംഗീതം 18
3. ആശ 21
4. ഒരു കാഴ്ച 23
5. വേണുഗാനം 28
6. ഹൃദയസ്തോത്രം 30
7. കഴിഞ്ഞ കാലം 32
8. ഞങ്ങൾ 34
9. കാട്ടാറിന്റെ കരച്ചിൽ 38
10. ഭൂമരഗീതി 41
11. പ്രതീക്ഷ 44
12. ജീവിതം 46
13. ഒടുക്കത്തെ താരാട്ട് 49
14. ഗ്രന്ഥിതഹൃദയം 52
15. പടിവാതില്ക്കൽ 54
16. നാളത്തെ പ്രഭാതം 57
17. വരുന്ന ഞാൻ 58
18. വിശ്വപ്രഭാതത്തിൽ 60

അനുസ്മരണകഥ

I leave thy praises unexpressed
In verse that brings myself relief.
And by the measure of my grief
I leave thy greatness to be guessed.

രാഘവൻപിള്ള!—രാമണീയകമായിരുന്ന ആ മണിനാദം ആകസ്മികമായി അവസാനിച്ചിട്ടു വത്സരങ്ങൾ. ഇതാ, പത്തു തികയാറാകുന്നു. നീണ്ടുനീണ്ട കരച്ചിലുകൾ, ആയിരമായിരം ഉഷ്ണമുള്ളതായ നെടുവീപ്പുകൾ അവിച്ഛിന്നമായി ഉൾഗളിച്ചു പരിക്കുണമായി, പരിതപ്തമായി ആ മുരളി തകന്നുപോയി. അതിൽനിന്നും അനവരതം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മധുരസംഗീതം നകരവാൻ ലൗകികപ്രാഭവത്തിന്റെ ശൂന്യഘടയത്തിനു കഴിവുണ്ടായില്ല. അഭൗമമായ ആ ആത്മീയസൗന്ദര്യപ്പൂപ്പിൽ നിഷ്കരമായ സമുദായം അന്ധമായി, അലസമായി വർത്തിച്ചു. അങ്ങിനെ, സ്നേഹപ്രകാശം കൊതിച്ചുകൊണ്ടു്, പാടിപ്പാടിത്തളന്നു് ആ കാട്ടുരുവി നിത്യതയുടെ മരുഭൂവിൽ ലയിച്ചു.

നിസ്തുലമായ പ്രണയമധുവൂറിനിന്നു വികാരഭരിതമായ ഘടയത്തിന്റെ കിളിക്കൊഞ്ചലായിരുന്നു ആ കാമുകുഗായകന്റെ ഗാനാലാപം. എന്നാൽ, അസ്വതന്ത്രത

കുടുംഭം അസമതപങ്ങളുടേയും ആയസഗ്രംഖലകളെ
 ഖണ്ഡിച്ചു കരിച്ചുപായുവാനുള്ള ഒരു വെമ്പലും അതിൽ
 സ്ഥിച്ചിരുന്നു. ആ വെമ്പലിൽ അദ്ദേഹം ആത്മാഹുതി
 ചെയ്തു.

കണ്ണീർപുരണ്ടു സുരണയുടെ മുകരത്തിലൂടെ “കരയു
 വാനായ് പിന്നെ ആ കാമുകനെ എനിക്കിന്നു കാണു
 വാൻ കഴിയും. സാഹിത്യകൃതികളുടെ വിഹാരംഗമാ
 യിരുന്ന കരന്തരിപ്പത്തിൽ ഞങ്ങൾ സുഖമാദ്യമുപ്തം ഉല്ല
 സിച്ചിരുന്ന ആ സുദിനങ്ങൾ ഇന്നും പുളകോൽഗമകാരി
 കളാണു്.

രാജവൻപിള്ളയുടെ കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശ
 നമോ, ആസ്വാദനമോ അല്ലിതു്. ഒരു സ്പേഷിതന്റെ വാ
 ക്കുതികളായ അനുസ്മരണകൾമാത്രം.

സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഉദ്യമത്തിനുമുമ്പുള്ള കാ
 ലം. അന്നു് ഇടപെട്ടിയിലെ കലാശ്രേണികളുടെ സൗ
 ഹൃദയസമ്മേളനങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.
 ഹൃദയാകഷ്കമായ രീതിയിൽ കവിത ചൊല്ലുവാൻ കഴി
 വുള്ളവനിൽ കവിതയുണ്ടെന്നു പറയാറുണ്ടു്. കവിതാപാ
 രായണത്തിന്നുമാത്രമല്ല, കവിതാരചനയ്ക്കുതന്നെയും കെ
 ള്ളവർ അർജ്ജുനത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഏതൊരു വ്യക്തി
 യുടേയും ഹൃദയത്തിൽ കവിതയുടെ ഒരു നേരിയ നിഴലാ
 ട്ടം ഉണ്ടായിരിക്കും. അതു സ്തുമായി ആരിൽ വികസി
 ച്ചു കാണുന്നുവോ അയാളെ നാം കവി എന്നു് പറയുന്നു.
 ഇങ്ങിനെതന്നെയാണു് കവിസാർവ്വഭൗമനാറെ നിരൂപക

ഞാൻ സൃഷ്ടിക്കുന്നതും. ഇടപ്പള്ളിയിലെ അന്നത്തെ സാ
 ഹിത്യാരാമത്തിൽനിന്നും പാടിയയൻ കവിക്കാകിലമാ
 ണ് രാഘവൻപിള്ള. യുവതപത്തിലേയ്ക്കു കാലുനീയിട്ടി
 ല്ലായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ കവിതാകാമിനി തുരുത്തരെ പും
 ബിച്ചുണർത്തി. സുകുമാരങ്ങളായ പിഞ്ചുകൈകളിലൊതു
 ണി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാഭാവഭാവം പരിസരങ്ങളെ
 അതിക്രമിച്ചു വിസ്മയകരമാവണം പുഷ്പിച്ച പരിമളം
 ചിന്തി.

രാഘവൻപിള്ളയുടെ പ്രസിദ്ധിയിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയത്ന
 ണത്തെ പടിപടിയായി വിവരിക്കുക അശക്യമാണ്. ഒരു
 ദിവസം കണ്ണൂർ തുറന്നപ്പോൾ സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു കവി
 യായി സഹൃദയലോകം അദ്ദേഹത്തെ പുകഴ്ത്തുവാൻ തുട
 ണി എന്നു പറയുവാൻ സാധ്യവുമല്ല. പക്ഷേ, അതുത
 കരമാംവിധം ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിനകം, ഏതാ
 നും കുറെ സ്വപ്നസംഗീതങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രം തന്റെ യശഃ
 സ്തംഭം പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

ചില കവികളുടെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവ
 ളുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തെ രസകരമായി വിവരിച്ചുകാ
 ണാറുണ്ട്. വിശുക്തനായ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാർമാത്ര
 മാണ് അവരുടെ ഗുരുഭൂതന്മാർ. സീദ്ധരൂപം ഉരുവി
 ടൽ തുടങ്ങിയ അഭ്യാസരീതി. ശിഷ്യരാകട്ടെ, പിഞ്ചു
 പൈതലായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ കവിതാവാസന പ്രക
 ടിപ്പിക്കുകയായി. എട്ടുവയസ്സാകുമ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു സ്തംഭം

ശ്രമോ ശതകമോ ചമച്ചുകഴിഞ്ഞു. പന്ത്രണ്ടുവയസ്സാക-
 വോഴെയ്ക്കും ഒരു കാവ്യവും. ഗുരുഭൂതൻ വിസ്മയാധീന-
 നാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണും രാഘവൻപിള്ളയെക്കുറിച്ചു
 പറയുവാനില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാലയജീവിതം ഇ-
 കാലത്തെ ഒരു സാധാരണവിദ്യാർത്ഥിയുടേതിൽനിന്നും വ്യ-
 തുസ്തുമായിരുന്നില്ല. സ്കൂൾഫെനൽമാത്രമേ അദ്ദേഹം
 ജയിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പക്ഷേ, സഹജമായ കലാവാസന എന്നും
 ഒന്നുണ്ടല്ലോ, അത് അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രകടമായി പ്രസ്തു-
 തിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാലയങ്ങൾക്കും കലാശാലകൾക്കും അ-
 തീതമായ കവിതാപാടവും അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഒരു
 ഗുരുഭൂതനെയല്ല, പല ഗുരുദേവന്മാരെയുമല്ല, മലയാള
 സാഹിത്യലോകത്തെത്തന്നെ അത് അതൂതപരതത്ര-
 മാക്കി.

കൂട്ടുകൂടിയിരുന്ന ആ സന്ദർഭങ്ങൾ, ഒന്നിച്ചു വിദ്യാല-
 യത്തിലേയ്ക്കു പോയിരുന്ന ആ ദിവസങ്ങൾ, ഇന്നും എ-
 ന്റെ ഓർമ്മയിൽ പരുന്നു. ഇങ്ങിനി പരാതപണ്ണം മറഞ്ഞു
 പോയ ആനന്ദതുന്ദിലങ്ങളായ ആ നിമിഷങ്ങൾ! അ-
 ന്നല്ലാം അകംകുളിക്ക് ചിരിക്കുന്ന, ഉള്ളഴിഞ്ഞു സംസാ-
 രിക്കുന്ന, നിഷ്കളങ്കഹൃദയനായിരുന്ന ആ സ്നേഹിതൻ കാ-
 ലാനന്ദത്തിൽ വിഷാദാത്മകനായ ഒരു യുവകവിയായി
 പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതിൽ ഒരു ജീവിതരഹസ്യം അടങ്ങി-
 യിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭി-
 ച്ചിട്ടുള്ള രാഘവൻപിള്ളയുടെ ചിത്രം ഇതാണ്: തുക്കു

മായ ലോകനീതിയോടുള്ള പ്രതിഷേധം വ്യക്തമാക്കി
 കൊണ്ടു്, ഏതാ പോർവിലിയെ വിദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന ഒരു
 നേപഷണഭാവത്തിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ശിരസ്സു്;
 ശോകയാതനകളുടെ തീപ്പൊരി പാറുന്ന ജീവത്തായ ന
 യനങ്ങൾ. പുഞ്ചിരികൾ പൊഴിഞ്ഞിരുന്നു, തേങ്ങിക്കര
 യുവാൻ വയ്ക്കാഞ്ഞിട്ടു്. സ്നേഹസമ്പന്നമായ ഹൃദയത്തി
 ന്നു് ഇത്തരമൊരു കണ്ണാടിയുണ്ടായതാണുള്ളതും. വിഭി
 ന്നചിത്രങ്ങൾ പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ടാകാം. എന്റെ ചിത്ര
 മിതാണു്.

രാഘവൻപിള്ളയുടെ ഹൃദയം മുഴുവ് ക്ഷീപ്രസ്വർഗ്ഗി
 യുമായിരുന്നു. ഉദാരമായ ആ ഹൃദയം ഒരു തൊട്ടാവാടി
 യായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടവാൻ സാരമായ കാരണങ്ങളൊ
 ന്നും ചിലപ്പോൾ വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഈ ലേഖകനെ
 ഇന്നും വേദനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം ഇ
 തിനു ഭാഷാപരമാണു്. സായാഹ്നവേളകളിലെ സുഹൃത്
 സമ്മേളനങ്ങളിൽ അതാതാഴ്ചകളിലെ മലയാളവാരിക
 കൾ—ചിത്രവാരികയും മാതൃഭൂമിയും—പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി
 യിരുന്ന കവിതകൾ അക്കാലത്തു പ്രായേണ സംഭാഷണ
 വിഷയമാകാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ അവസരങ്ങളിൽ, അ
 പൂർവ്വമായി, ആ കവിതകളെ അനുകരിച്ച തങ്ങളുടെ ധി
 ഷണാവിലാസസംഭാവം വിനോദകവിതകൾ ഉണ്ടാക്കി
 ചൊല്ലുക പലരുടേയും പതിവായിരുന്നു. അത്തരം കവി
 തകൾ പലപ്പോഴും സഭ്യതയെ സമീപിക്കുകയോ പെ
 ജ്ജിരുന്നില്ലെന്നതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണു്. ഒരിക്കൽ,

രാഘവൻപിള്ള പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ആദ്യസാഹിത്യം' എന്ന ലഘുകവിതയെക്കുറിച്ച് അങ്ങിനെയൊരു വിനോദകവിത രചിക്കുവാനുള്ള വിചാരഗുന്യത ഈയുള്ളവനുണ്ടായി. ദ്വിചാരം ലേശംപോലും തിണ്ടിയിട്ടില്ലായിരുന്ന എന്റെ പ്രയത്നം, രാഘവൻപിള്ളയെ കവിതനാക്കി, ക്ഷുഭിതനാക്കിത്തീർത്തു. ആതിൽപ്പിന്നെ, ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹംബന്ധം ദീപകാലം മൗനമുദ്രയാൽ അങ്കിതമായിരുന്നു. പിന്നീട്, 'തുഷാരധാര'ത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുശേഷം, സ്നേഹാകലനായ ആ ഇഷ്ടതോഴൻ, അതിന്റെ ഒരു പ്രതി പാരിതോഷികമായി എനിക്കു സമ്മാനിച്ചാണ് ആ കാലഘട്ടത്തിനു വിരാമമിട്ടത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയെ അനുകരിച്ച് ഒരു വിനോദകവിത ഞാൻ ചൊല്ലിയതല്ല രാഘവൻപിള്ളയ്ക്കുസഹ്യമായത്. എന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു സ്നേഹിതൻ അങ്ങിനെയൊരു ചപലസാഹസത്തിനു മുതിർന്നതാണ് ഋജുബുദ്ധിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ വികാരക്ഷുബ്ധനാക്കിയത്. ലളിതഹൃദയത്തിന്റെ ഗതിവിശേഷം വിമർശകവാക്യശരങ്ങളെ അലക്ഷ്യമായി, അഗ്രാധ്യമായി, അലസമായി വീക്ഷിക്കുവാനുള്ള മനോഭാവം രാഘവൻപിള്ളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നോ എന്ന സംഗതി സംശയഗ്രസ്തമാകുന്നു. ഈയിടെയുണ്ടായ ഒരു സംഭവം വിവരിച്ച് എന്റെ ആശയം വിശദീകരിക്കാം. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പു മി: ചങ്ങമ്പുഴയും ഞാനും കൂടി ഇടപള്ളിക്കു വണ്ടികയറുവാനായി എറണാകുളം റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു

മി: വാലത്തു മി: ചങ്ങമ്പുഴയെ സമീപിച്ചു അല്പം സ-
 കോചത്തോടു കൂടി പറഞ്ഞു, “ഞാൻ attack ചെയ്തിട്ടു-
 ണ്ടു്. പരിഭവിക്കരുതു്.” attack എന്നു കേട്ടാൽ മി: ച-
 ങ്ങമ്പുഴ വാടിത്തളിന്നു്. വിഷണ്ണനായിത്തീർന്നെന്നാണു്
 ആ ചങ്ങമ്പുഴ കരുതിയതു്. ആന്തരികമായ പ്രചോദന-
 ത്തിന്റെ ഫലമായി സൃഷ്ടിപരമായ കലാനിർമ്മിതിയിൽ
 നിരന്തരം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മേധാശാലികളു-
 ണ്ടോ വിമർശകന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ചഞ്ചലചി-
 ത്തരാകുന്നു! പ്രതിരോധിയുടെ മനഃസ്സൈന്യത്തെ പാടേ
 വിപാടനം ചെയ്യുന്ന സവിശേഷമായ ആ ചിരിയോടുകൂടി
 ചങ്ങമ്പുഴ പ്രതിവദിച്ചു: “നിങ്ങൾ നെല്ലു് കെട്ടു് ആറു്,
 attack ചെയ്യവിൻ. അതാണു് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന
 തു്. പണം കൊടുത്തു് ഞാൻ attack ചെയ്യിക്കാറുണ്ടു്.”
 ഈ അശനിപാതത്തോടുകൂടി ആരംഭിച്ച വാശിമാർ കരൾ
 മണിക്കുറിലധികംനേരം മി: വാലത്തിന്റെ കണ്ണുരസ്യങ്ങ-
 ലിൽ പതിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹം അന്ധാളിച്ചുപോയി. ഇ-
 ടപ്പള്ളി റയിൽവേസ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കുതന്നെ അദ്ദേഹവും ടി-
 ക്കാറുവാങ്ങിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, പക്ഷേ, ആ സാഹിത്യവി-
 മർശകൻ തരംനോക്കി തൊക്കുമായിരുന്നു. രാഘവൻപി-
 ള്ളയായിരുന്നു മി: ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സ്ഥാനത്തെങ്കിൽ ഇ-
 പ്രകാരം ഒരു രംഗം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നോ എന്ന കാര്യം
 വാദഗ്രസ്തമാണു്.

മിതഭാഷിയായിരുന്നു രാഘവൻപിള്ള. അദ്ദേഹ-
 ത്തിന്റെ ഹൃദയം ഏതോ ഒരു ഭാരം പേറുന്നതുപോലെ,

എന്തോ ഒരു രഹസ്യം നിഗൂഢനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ,
 തോന്നിയിരുന്നു. നിഷ്ഠൂരമായ സമുദായജീവിതം നിർദ്യം
 പൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ക്രൂരതാധനങ്ങൾ ചെറുത്തുകൊ
 ണ്ടു തലപൊക്കി നിന്നിരുന്ന ആത്മാഭിമാനമായിരുന്നിരി
 ക്കണം അതിനു മേതു. അനുഭവങ്ങളും ആദർശങ്ങളും ത
 മ്മിൽ പ്രായേണ കാണാമുള്ള വൈരുദ്ധ്യത്തെ പ്രായോ
 ഗികമനുസ്മിതിയോടെ അഭിപീക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം
 ശീലിച്ചിട്ടില്ല. അനിതരസാധാരണങ്ങളായ സംഭവങ്ങളൊ
 നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല ആ ജീവിതത്തെ നിരാശാപൂർണ്ണമാക്കു
 വാൻ. മാത്രമല്ല, ഉദാരഹസ്തങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ താലോ
 ലിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. എങ്കിലും, തികഞ്ഞ ആദർശവാദിയും വി
 കാരഭരിതനുമായിരുന്ന രാഘവൻപിള്ള സ്വയം ഒരു സ
 ക്ഷപ്തലോകം സൃഷ്ടിച്ചു, നിരാശയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു, അവർ
 കടന്നിന്നും 'മണിനാദം' മുഴക്കി.

ചരിത്രപുരുഷൻ ഭാവനയിൽ കണ്ടിരുന്ന ആ സ്വപ
 ന്നസാമ്രാജ്യം സമാഗതമാകുന്നതെന്നാണോ? സമ്പത്തി
 നേറായും സമുദായത്തിനേറായും കിങ്കരനാരായ അസമത്വ
 ങ്ങളും അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും വ്യക്തികളെ ശ്വാസമുട്ടിക്കാ
 തിരുന്നുവെങ്കിൽ, ധിഷണാപിലാസത്തിനുമുമ്പിൽ പാര
 മ്പര്യമഹിമ വിലങ്ങിട്ടു നില്ക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ, മനു
 ഷ്യത്വത്തിനു മാനവസമുദായത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിലേ
 യ്ക്കുയരുവാൻ കഴിച്ചുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, രാഘവൻപിള്ള
 ഇന്നു മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ നഷ്ടപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു

ഘൃതാദൃശമായ സമുദായനീതി പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാനാണ് പ്ലോപ്പുരോഗമനകക്ഷിക്കാരുടെ ഇന്നത്തെ പരിശ്രമങ്ങൾ. കണ്ണത്താത്ത ആ നവലോകത്തിന്റെ രക്തസാക്ഷിയത്രേ രാഘവൻപിള്ള.

രാഘവൻപിള്ളയുടെ കവിത വിഷാദാത്മകമാണെന്നും പരാജയപ്രസ്ഥാനത്തിലുൾപ്പെട്ടതാണെന്നും ഉള്ള വിമർശനം ഇവിടെ അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷാദാത്മകത്വം അകൃത്രിമമെന്നീയമാണ്. സ്വജീവരക്തംകൊണ്ട് അതിന് അദ്ദേഹം ആത്മാത്മത കൂട്ടി. ലൗകികജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന പരാജയങ്ങൾ കവിതാവിഷയങ്ങളാക്കുന്നതിൽ കവി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പാടവവും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയും സമുദായമാലിന്യങ്ങളെ ദൂരീകരിച്ചു ശുദ്ധമായ കരന്തരിഷ്കം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിത്തീരുന്നു. തന്മൂലം, ജനതയുടെ ഓർമ്മിക്കിടക്കുന്ന ചിന്താശക്തിയെ ഉണർത്തിവിടുന്ന പരാജയപ്രസ്ഥാനക്കാർ, മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ വിജയപതാക വിടിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നണിയിൽ നടക്കുന്ന യോദ്ധാക്കളാകുന്നു.

ആയിരത്തി കരുന്റാറി പതിന്റേണുമാണ്ട മിഥുനമാസം ഇരുപത്തൊന്നാം തിയ്യതി ശ്നിയായ് രാത്രി നടന്ന ആ ദാരുണസംഭവം—ആ ആത്മഹത്യ—വികാരവിവശനാകാതെ ഇന്നും കാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. അങ്ങിനെ യൊരു അത്യാഹിതം ഉണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ രാഘവൻപിള്ളയുടെ ധൃദയത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും

കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹിതനാക്കുപോലും കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, അതു സംഭവിക്കുമായിരുന്നോ എന്നും സംശയമാണ്. അലംഘനീയ കമലാസനാജ്ഞാ. “താല്ക്കാലികമെങ്കിലും അപ്രതിരോധമായ ഒരു ഹൃദയക്ഷോഭത്തിന്റേയോ, ദീർഘവും അവഗാഢവുമായ ആലോചനയുടെ ഫലമായ നിശ്ചയത്തിന്റേയോ പരിണാമമായിരുന്നോ അത് എന്നറിയുവാൻ തരമില്ല. ലോകസമക്ഷം തന്റെ അന്ത്യനിവേദനം സമർപ്പിക്കുവാൻ ചേണ്ടത്ര സമയം അദ്ദേഹം കാത്തുനിന്നു എന്ന വസ്തുതമാത്രം വ്യക്തമാണ്. ജീവിതഭാരങ്ങൾ ചേറി തളന്ന്, തകന്നതല്ല ആ ആത്മാവ്. ലോകത്തിലെ അനീതികളോടു പൊരുതുവാൻ, വേണമെങ്കിൽ ഏകനായി നില്ക്കുവാൻ, അദ്ദേഹത്തിനു ശക്തമായിരുന്നു. കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പിരിയുവാൻ ആ കുമകനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനു പ്രണയവഞ്ചന ഫേതുകമായിരുന്നോ എന്നു ‘മണ്ണിനാടം’ വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല.

“അവളുപകീല ദൂരയാണെങ്കിലും

അരികിലുണ്ടെന്നിതെല്ലൊപ്പാഴും കൂട്ടിനായ്

നിഹതനാമെന്നെയോർത്ത മുരളിയിൽ

നിറവതുണ്ടൊരു നിശ്ശബ്ദരോദനം.”

അവകീലമായ പ്രേമസ്പർശത്തെ ധീരോദാത്തനായ ഒരു നായകന്റെ പശുരൂപത്തോടുകൂടി എന്തുകൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യമാക്കിയില്ല? ഈടുശമായ ചിന്താവിഥിയിലൂടെ

ഞാൻ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, കാക്കുമ്പോൾ ഞെട്ടുന്ന ആ സംഭവത്തിനു കാരണം കാണുന്നതിങ്ങിനെയാണു്: ആ ദർശനം അലതല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ രാഘവൻപിള്ളയുടെ മുഴുവൻ ഉടമസ്ഥതയെ നിയന്ത്രിച്ചുവെന്ന് ലോകയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ശോകാത്മകമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. തന്നിരിക്കുന്നതുമുണ്ടായ പരാജയമനോഭാവത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, സ്വഭാവനാവിരചിതവും കൃത്രിമവും ആയ കരന്തരിക്കത്തിൽ വിഹരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക, പെട്ടെന്നുണ്ടായ പ്രണയനൈരാശ്യത്തിൽ ക്ഷീണചിത്തനായി, നീറിപ്പൊരിഞ്ഞു്, കമനിച്ചു പൂർത്തിയാക്കുന്ന ആദർശങ്ങളുടെ യജ്ഞാലയത്തിൽ അദ്ദേഹം ആത്മാവിനെ സമർപ്പിച്ചു. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോടു മല്ലിടുന്നതിൽ സന്നദ്ധത ഉണ്ടായില്ല.

“ഉൾക്കരുത്തൊന്നു കരസ്ഥമെങ്കിൽ-

ലോകവും സാധു”മെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു തെന്തിനായിരിക്കാം?

ഹൃദയം! അതു് അദ്ദേഹത്തേക്കാൾ വളന്നു് അദ്ദേഹം അതിലേക്കു് തുറന്നു. രാഘവൻപിള്ള നിത്യശാന്തിയെ വരിച്ചു!!!

ഇടപ്പള്ളി,
5-6-1121

} തട്ടായത്തു പരമേശ്വരപ്പണിക്കർ.

‘തുഷാരമാർത്തിനു മഹാകവി’

ഉള്ളൂർ എഴുതിയ

മുഖവുര

“ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള” എന്ന ഉത്തിഷ്ഠമാനനും ഉത്സാഹശീലനുമായ ഒരു യുവകവിയുടെ പേർ സഹൃദയനാക്ക് ഇപ്പോൾ ധാരാളം പരിചിതമായിരിക്കും. കഴിഞ്ഞ ഏതാനും കൊല്ലങ്ങളിൽ ഈ രാഘവൻപിള്ളയും ഇടപ്പള്ളിതന്നെ സ്വദേശമായ മറ്റൊരു യുവകവി ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയും അവരുടെ ലഘുകവിതകൾകൊണ്ടു യഥാശക്തി പ്രസാധനം ചെയ്യാത്ത പത്രങ്ങളോ മാസിക പുസ്തകങ്ങളോ കേരളത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നും സംശയമാണ്. കേരളത്തിൽ വികസിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന രണ്ടു വാസനാസമ്പന്നങ്ങളായ കോമളകുസുമങ്ങളായാണ് ഇവർ ആദ്യമായി എൻ്റെ ദൃഷ്ടിയിലായി വന്നത്. രണ്ടുപേരുടെ പ്രതിഭയ്ക്കും അഭ്യാസത്തിനും ഉള്ള അസാമാന്യമായ സാദൃശ്യം എന്നെ ആശ്ചര്യപരതനാക്കി. പ്രായത്തിൽക്കുറവ് പരിപാകം അവരുടെ കൃതികളിൽ പ്രായേണ സുലഭമായിരുന്നു. ശബ്ദത്തിനുള്ള മാധുര്യവും അർത്ഥത്തിനുള്ള ചമൽക്കാരവും അവയിൽ അക്ലിഷ്ടരീതിയിൽ പരിലസിച്ചിരുന്നു; ചുരുക്കത്തിൽ അവർ രണ്ടു

പേരും എന്റെ പ്രഭുതകവാത്സല്യത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചു
എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുപോയല്ലോ.

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ചില കൃതികൾ ഇതിനു
മുമ്പു പുസ്തകകൃതിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. രാഘ-
വൻപിള്ള തന്റെ ലഘുകൃതികൾ സമാഹരിച്ച് ആദ്യമാ-
യി പ്രകാശനം ചെയ്യുന്ന പുസ്തകമാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ
അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള
എല്ലാ കൃതികളും ഭാവുകന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആവർജ്ജനം
ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. അവരുടെ ആദരവിനെ
ആജ്ഞിപ്പുമാനം അനാഹുതങ്ങളല്ല.

“അഴകിന്റെ തുവെള്ളിക്കിണമെല്ലാ-

മഴപ്പനിറഞ്ഞവയായിരുന്നു; മലയാളം

സ്തംഭികാഭോകമരുവികൾത-

ന്നടിയെല്ലാം പങ്കിച്ചുമായിരുന്നു;

ചിരിയൊന്നറിയാതെ തുകിപ്പോയാൽ

ചിരകാലം തേങ്ങിക്കരഞ്ഞിടേണം.

ചെറുമിന്നൽ കണ്ടു തെളിഞ്ഞ മേഘ-

മൊരു ജനം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിടേണം.”

“എന്നുൾത്തടത്തിൻ തുടിപ്പുപാലെ

പൊന്നുഷത്താരം ചലിച്ചുനില്ക്കും;

മാമകചിന്തകളെന്നുപാലെ

മാമലക്കൂട്ടമുയന്നു കാണും;

അല്ലിനോടൊക്കെയാവശ്യം- കിടന്നു
 യെല്ലാം കിടന്നു കിടന്നു ചാടും; സാധു
 അന്നുതന്നെ അന്നുതന്നെ അന്നുതന്നെ
 ബന്ധുബന്ധുനത്തിൽ ദൃഢമാകും; അന്നുതന്നെ
 ശുദ്ധമാണെന്ന് പ്രമേയമെന്നതിൽ
 മുട്ടൽമുട്ടൽത്തന്നെ പരന്നിരിക്കും; അന്നുതന്നെ
 “തന്നത്തന്നുതന്നും പാടിപ്പാടിത്തന്നു
 പൊന്നത്തിപ്പെക്കിളി പാറിപ്പോയി;
 അല്ലിന്റെയമ്മലർവാടിയിലിന്നത്തെ
 മുല്ലപ്പൂവെല്ലാം വിരിഞ്ഞുതീർന്നു;
 അംബുജംതൻ മുട്ടുമുട്ടിതാകും-
 മന്തിപ്രഭയിലിരിക്കുമ്പോൾ;
 കൂകിത്തന്നെന്നാൽ കോകിലം മുറ്റത്തെ
 മാകുന്തെന്നിവിളിക്കുമായി;
 ആകാശദേശത്തിലെങ്ങനെയുമെ-
 ന്നാശാപതംഗമേ, പോരിക നി.”

ഇതാദി പദ്യഭാഗങ്ങൾ എന്നെ എന്നപോലെ മറ്റു ഭാ-
 ഷാഭിമാനികളേയും സാഹിത്യരസികന്മാരേയും ആനന്ദി-
 ള്ളിക്കാതെയിരിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വ-
 സിക്കുന്നു.

എനിക്കുഭവപ്പെട്ട ഒരു വസ്തുത, പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥകാ-
 രൻ വ്യക്തത്തികൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനവധ്യമായ
 വാസന പരിചയമാക്കി നിരന്തരമായി കാവ്യപഥത്തിൽ

സഞ്ചരിക്കുമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അചിരേണ കേരളത്തിലെ പ്രഥമഗണനീയനായ കവിചുംഗവന്മാരിൽ ഒരാളായിത്തീരുവാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നുള്ളതാകുന്നു. കവികളുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന് വേണ്ടുന്ന ചിലർ പറയാറുണ്ട്. അതു ശരിയല്ല. അപശബ്ദനിരസനത്തിനാത്രമല്ല അന്യോഭാസമായ ചാരുതയായകതയ്ക്കുകൂടി അതിന്റെ സാഹായ്യം ആവശ്യമാണ്.

ശ്രീമാൻ രാഘവൻപിള്ളയ്ക്കു സകലസിദ്ധികളേയും ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു തല്ലാലം വിരമിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം, } ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ,
21-10-1110. } എം. എ. ബി. എൽ.

൧. ആദ്യസാഹിത്യം

ശാന്തസുന്ദരമായൊരു ശരൽക്കാല-
സാധ്യരാഗഭയെങ്ങും പരന്നിടുമ്പോൾ,
പാവ്നശശിതന്റെ പാലൊളിപ്പട്ടുസാരി
പാരിടവയ്യടിയെയെടുപ്പിക്കുമ്പോൾ,
മെത്തിന കുതുകത്താൽ പത്രികൾ കളുപ്പനാ-
ലെത്തിടും രജനിയെപ്പുകഴ്ത്തിടുമ്പോൾ,
തന്നലക്കുരങ്ങുളാൽ താളംപിടിച്ചുകൊണ്ടും,
വെൺനരപ്പൂപ്പുഞ്ചിരി പൊഴിച്ചുകൊണ്ടും,
കണ്ണങ്ങൾക്കുത്യാനന്ദമോറിടുമോരോതരം
വണ്ണങ്ങൾ പാടിപ്പാടിയിളകിക്കൊണ്ടും,
ഉണ്മയിലലസയാൽ പാഞ്ഞിടും തടിനിതൻ
വെണ്മണൽവിരിപ്പിട്ട പുളിനത്തന്നിൽ,
ഏകനായിരുന്നതിനെയുനായ് തടിനിയും
നാകവും മാറി മാറിസ്സമീക്ഷിക്കുന്ന,
പ്രാകൃതരൂപനാകമാടിപുമാന്റെ പരി-
പൂതമാം മനസ്സൊന്നു തുടിച്ചിരിക്കും;
മെച്ചത്തിലവൻതന്റെ മാനസമനന്തമാം
സച്ചിത്വരൂപത്തന്നിൽ ലയിച്ചിരിയ്ക്കും;
പെട്ടെന്നു ഹൃദയമാം താരു വഴിഞ്ഞു പുറ-
പ്പെട്ടതാം മകരന്ദധരീകയല്ലോ,
പാദോവിതൻ നൽസ്തനൂപീയുഷ, മല്ലെന്നാകി-
ലാദ്യസാഹിത്യമായിട്ടറിവു ലോകം.

൨. സന്ധ്യാസംഗീതം

I

കിപിതാഭമേവനിയിൽ കനകാഭിഷേകം ചെയ്തും
കുതിരവൻ കടലുകും പതിച്ചുനേരം
സൂര്യവരപുരസരിത്തതിങ്കൽ നീരാടിത്തൻറെ
കരിമുകിൽക്കുചരം കരത്താൽ ചികി,
അന്തിമേഘപാളികളുലന്തരീക്ഷാകണ്ഠത്തിൽ
ചെന്താരടിപ്പാടുകളെയെമ്പാടും പിന്നീ,
വാടലാഭ പരന്നിടമധുരങ്ങളിളംകാരറി-
ലാടുമന്തിമലമിതൻ മലരാൽക്കാട്ടി,
മന്ദം മന്ദം വീടുന്നിടം കന്ദസുമങ്ങളിലൂടെ
മന്ദമാസവിലാസശ്രീ നിതരാം തുകി,
സാന്ധ്യതാരമായിട്ടുന ചന്ദനത്തിൻ തിരി കയ്യി-
ലേന്തിക്കൊണ്ടിങ്ങത്തും സന്ധ്യ,യഖിലവന്ദേ!
ജയിക്കയാനന്ദമുത്തേ, ജയിക്ക സൽഗുണകീർത്തേ!
ജയിക്ക നീ രജനിക്കങ്ങഴുന്ന വിത്തേ!

II

മുണ്ടുകൊണ്ടിനിര സുമങ്ങളിൽ ചെന്ന ഭക്തി-
തിരണ്ട ശംഖൊലിയേറാം മുഴക്കിനില്ക്കും,

സന്ധ്യസംഗീതം

മലർപർവ്വതിക്കുമെത്തി മലയമാരുതൻ മന്ദ്രം
മധുരമാമിടയ്ക്കുതന്നൊലി പൊഴിത്തേ,
നളിനികൾ മുക്കളാഭമീയലുമുൽപലങ്ങളും
ലളിതമസ്കന്ദം കൂപ്പിത്തൊഴുതു നില്ക്കും
കൊഴിഞ്ഞിടം ദലങ്ങളാൽ ലതകളുച്ചന ചിത്തം-
വഴിഞ്ഞിടം ഭക്ത്യാ നിന്നിൽക്കഴിച്ചുനില്ക്കും,
ആഗതയാം ഭവതിക്കു സമാഗതമരുളുവാനാൽ
പാകതയിന്നോളമെന്നിൽ പകന്നില്ലീശൻ.

III

പരമാക്കുശവദാഹം കഴിച്ചുകൊണ്ടേത്തും നിന്നോ-
ടരവിനനിരകൾക്കൊരരിശമുണ്ടാം.
ചെറുതുമില്ലതിൽത്തൊറിയുലകത്തിലഖിലകു-
മരുമക്കുഞ്ഞായിരിക്കാനെവനു സാദ്ധ്യം?
തകന്നിടമെത്രയെത്ര തരുണർതൻ ഹൃദയത്തിൽ
പകന്നിടന്നില്ല നീയും പരമാനന്ദം!
ഗരിമാവു കലരും നിന്നിരുളിലെ വെളിച്ചത്തിൽ
പരമതത്വങ്ങളെത്ര തെളിവതില്ലാ!
പകലിന്റെ പാൽക്കുളിയിലൊളിയൊര താമരക്കുടും-
ക്കുകതളിർ കുളിപ്പു നിൻ നിഴലു കാണുകേ;
തപച്ചേവടിത്തളിരിണ തലോടുകമൂലമല്ലോ
കൊച്ചുമിന്നാമിനുങ്ങിനു തെളിച്ചമുണ്ടായ്.

ഇടപ്പള്ളി കൃതീകൾ

മന്നിലേയ്ക്കു പോന്ന നിന്നെത്തിരഞ്ഞുകൊണ്ടുതിവാ
സുന്ദരതാരകമൊന്നു പകച്ചുനില്ക്കേ, (നീയു)
ആടുമേച്ചിട്ടുടവിയിൽ നടക്കുമൊരിടയനും
കൂടുതേടിപ്പറക്കുന്ന വിഹഗങ്ങളും
കരിക്കാടി കുടിക്കാതെ കരംപൊട്ടി ധനാധ്യർതൻ
നിരയ്ക്കു പിൻതുണ്ടു തീക്കാൻ പ്രയതിപ്പോരും
ജനനിതൻ തുണിത്തുമ്പിൽ തുങ്ങിനിന്നു കരയുമൊ-
രനഖവിലാസമോലമിളംകിടാവും
അവനിയീലമിതാഭമണഞ്ഞു കൂത്താടിടുന്ന
ഭവതിതൻ തണൽപാറി തളച്ചു തീപ്പൂ;
പകലിനെയിരുളുമായ് കലഹങ്ങളടിക്കാതെ
പരമപാവനേ, നീയും പറഞ്ഞയയ്ക്കേ,
അന്ധതയിലാണ്ടുപോകുമടിയങ്ങൾക്കകതാരി-
ലംബികേ! നിന്നൊളിയൊരു കുളിരു ചേപ്പൂ!

൩. ആശ

ജീവതത്രികൾ തൂകും

നിസ്സുലഗീതം കേട്ടു

ഭാവിയിച്ചിന്തിക്കാതെ

ഭാസുരപ്രഭാതത്തിൽ,

മത്ത്യമാനസമാകും

പന്നഗശ്രേഷ്ഠൻ നിജ-

പത്തിയും പൊക്കിപ്പിടി-

ച്ചാടുന്നു ജാതോന്മേഷം.

ആടലിലാനന്ദം ക-

ണ്ടുള്ളതിൽ സംഗ്രഹവാ-

നാകമാ ഭൂജംഗത്തെ-

ക്കൊത്തിക്കൊണ്ടുയരുവാൻ

പൊക്കത്തിൽ വിഹരിച്ചു-

ഉളാശയാം പരന്തെന്നും

തക്കവുമ്പോക്കിത്താണും

പൊങ്ങിയുമാകാശത്തിൽ.

ഇടപ്പള്ളിക്കുതിര

ചിലപ്പോൾ കരസ്ഥമാം

പന്നഗം താഴേ വീഴും,

ചിലപ്പോൾ വൻതാപത്താൽ

തൻപത്രം കരിഞ്ഞീടും,

എങ്കിലും തെല്ലുപോലും

പിന്തിരിഞ്ഞീടാതിര

തൻകൊക്കിലാക്കാനാണു-

പ്പക്ഷിതൻ പരിശ്രമം!

മതിയെന്നാശേ, നിന്നെക്കൂടിയും വിഴുങ്ങുവാൻ

ചതിയെന്നൊരുമുണ്ടു് - കാലമാം കാളസപ്തം.....!!

൪. ഒരു കാശ്ശി

മദ്ധ്യാഹ്നമാന്താഡംഭരം

തീവ്രമാം മയുഖത്താ-

ലിഖിതാതലം തപ്ത-

ലോഹമായ് ജപിക്കവേ,

ഉച്ചലന്തരത്തമ-

നാതവം സഹിയാഞ്ഞു

പച്ചിലക്കടക്കീഴിൽ

നിശ്ചലം നിലക്കൊറ്റകേ,

മാടകമണിമേട-

ജ്ജ്വലിതായ് ധനാധ്യന്താ-

രാടലെന്നിയേ പക-

വീശിച്ചു ശയിക്കവേ,

ദാരുണം കേൾക്കായാക്കും

“ദൈവമേ, ഒരു കാശ്ശി”

ദാരിദ്ര്യപ്പിശാചിന്റെ

കണ്ഠസ്ഥഘണ്ടാരവം!!

ഇടപ്പള്ളിക്കുതിര

വിദ്യാലയങ്ങൾ വിട്ടി-

ട്ടുണ്ണവാൻ ഗമിക്കുന്നോ-

രത്നാപകാശ്യേതാക്കൾ

പിന്നെയും ശ്രവിക്കുകയായ്:-

“ദൈവമ! യൊരുകാശീ-

യച്ഛനില്ലാത്തൊരൊൻ-

പൈതലിനൊരു കാശു

തന്നിടിൻ തമ്പ്രാക്കളേ!”

മസ്കംതന്നിലകൻ

ചെങ്കനൽ വർഷിക്കുന്നോ-

രത്നാപകാശ്യേതാക്കൾ, നിന്നാ-

ണമവിച്ചതി വാക്യം!

നിത്യവും ശ്രവിക്കുമി

വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടാകാ-

മധുപാവിനയോ കഷ്ടം,

മാറിടം വിണ്ടു കാണൂ!!

തണ്ടല്ല തലോടുന്നോ-

രദിരം ഭയങ്കരം,

കണ്ടോടു സമമായ

കണ്ണുകൾ ജീവച്ഛവം!

കുരു കാശ്ശി

കണ്ടുകൊണ്ടതിലൂടെ

പാഞ്ഞിട്ടും നരനാ, ക്കീ

രണ്ടുകാൽക്കരഞ്ഞനാ,-

ക്കീല്ലയോ ഭാവഭേദം!

കവിയും വേദത്തിനാ-

ലായതു സമീക്ഷിതം

കവിയോ, വാനോ, തെല്ല

കണ്ണനിർ പൊഴിച്ചേയ്ക്കാം.

കൊച്ചുകുട്ടികൾപോലും

കല്ലെറിഞ്ഞൊടിക്കുന്ന

വിചിത്ര യാചിക്കും പെണ്ണാ,-

ണിങ്ങു നാം കാണും സ്വപ്നം;

കീറിയ പഴംപായിൻ

തുണ്ടിലായവൾതൻ

ചാരവെയെന്തോ കാണൂ

ചേതനയുണ്ടതിന്നും;

ഉച്ചിയിലിവൾക്കുള്ളോ-

രല്ലലിൻ ഭാരം കൂട്ടാൻ

ദുഷ്ടിധിയെറിഞ്ഞതാ-

ണിക്കൊച്ചുഭാഗ്യംകൂടി;

൩

ഇടപ്പള്ളി കൃതികൾ

ദാരിദ്ര്യാണുപത്തിൽനി-

ന്നായവർക്കായത്തമം

ഹിരമാ,ണതു പക്ഷേ

ലോകവും വെളിപ്പിക്കും;

ഏകയായഹോരാത്രം

തള്ളിനീക്കീടമവരും -

ക്കേകിടാമതും തെല്ലൊ-

രൂപാസം മനസ്സികൽ;

അപ്പിഞ്ചുവത്രത്തിൽനി-

ന്നുണ്ണീടമലശബ്ദം

മിപ്പാരിനൊരിക്കലും

'ജീത'യായ് മാറിപ്പോകാം!

കാലുകൾ കടഞ്ഞയോ,

കേഴുകയായി മുല-

പ്പാലിനക്കഞ്ഞു, കണ്ടെത്ത,

കേഴുക വൃഥാവിൽ നീ;

പട്ടക്കാട്ടിൽ ചില

പാഴ് മണൽത്തരി കൂട്ടാൻ

കഷ്ടമേ, യമ്മയ്ക്കില്ല

മാംസമുള്ളകൾ തെല്ലും!

ഒരു കാശ്

അമ്മണിപ്പെരുത്തൽക്കവ-

ഉള്ളിനെ കൊടുത്തീട-

മമ്മിത്തൊപ്പാലു കുപ്പു,-

മമ്മയാൽപ്പോയിയവൾ!

“ദൈവമേ, യൊരു കാശീ-

യച്ഛനില്ലാത്തൊരേന്റെ

വൈതലിന്നൊരു കാശ്

തന്നീടിൻ തമ്പ്രാക്കളേ.....!”

൫. വേണുഗാനം

ഏകനായെൻമണിമച്ചിൽ ഞാനെന്നൊരു
നാകും ചമച്ച ശയിച്ചീടുമ്പോൾ

കോടക്കാർവണ്ണനാം ഗോപാലൻതന്നുടെ-
യോടക്കുഴൽവിളി കേട്ടുണൻ;

അമ്മുദൃസംഗീതധാര നുകന്നൊരു
വെണ്ണുകിലായ് ഞാൻ കുതിച്ചുപാഞ്ഞു;

കണ്ടുകാകീണ്ണമാം കാവലം പിന്നിട്ടു-
കൊണ്ടു ഞാനാനന്ദതുന്ദിലനായ്,

കാപ്പുണ്ണൻതന്നുടെ കാലടി പുഞ്ചിക്കും
കാളിന്ദിയാറിൻ കരയ്ക്കുലെത്തി;

കണ്ണൻതൻ കായത്തിൻ കാന്തിവിശേഷത്തെ-
ക്കണ്ടു ഞാനല്ലിന്നിടയിലൂടെ;

ശ്രീകാമുമാകുമാപ്പാദാഞ്ജം സ്തംഭിച്ചു-
നേകാന്തതതന്നടിത്തട്ടികൽ;

പുഞ്ചിരിപ്പുന്നിലാവേറാം പൊഴിച്ചെന്നെ-
യഞ്ജനവണ്ണനനുഗ്രഹിച്ചു.

എന്നുടെ മുന്നിലായ് നൃത്തംചവിട്ടുന്ന
പൊന്നുണ്ണിക്കണ്ണൻ കഥിക്കുകയായി:—

വേണുഗാനം

“നിദ്രയമന്യരാൽ മദ്ദിതരാകുന്ന
മന്ത്യരോടൊത്തു വസിക്കൂ വത്സാ;

ദുഷ്ടലമ്പാരോടും ബാലകന്മാരോടും
നിശ്ചാധം ലീലകളാടിക്കൊരുക;

ഭക്തകുടുംബവാനാകാത്ത കോവിലിൻ
ഭിത്തികൾക്കുള്ളിലില്ലെൻചൈതന്യം;

നിങ്ങൾതൻ നാഥനാം ഞാനെന്നും നൈമലും
തിങ്ങിട്ടും മാനസേയാവസിപ്പൂ;

പ്രേമത്തിൻ സൗരഭ്യമെങ്ങും പരത്തലാ-
ണീ മന്നിലേവനുമുള്ള കൃത്യം;

അക്ഷലഭാരം ചരമിക്കും നരരിഖെൻ-
ഗോക്ഷലമാഹാത്മ്യം കണ്ടുകൊരുക;

കഷ്ടപ്പെടുന്നോർതൻ കണ്ണീർച്ചൊരിച്ചിലിൽ
സ്വപ്നമായെൻ ‘ഗീത’ കേട്ടുകൊരുക!!”

൬. ഹൃദയസ്തോത്രം

കാളമേഘാളികൾ കാലപ്പകുച്ചയാൽ
നീലാംബരത്തിൽ നിർന്നെന്നാലും
വാർമഴവില്ലൊളി സപ്തംകണ്ടംബരം
തുമിന്നൽക്കോദമയിർക്കൊണ്ടിടുന്നു!

കൂരിരുൾക്കൂട്ടങ്ങൾ കൂത്തടിചെമ്പാടും
പാരം ഭയാനകമാക്കിയാലും
താരകഹിരങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദസംഗീത-
ധാരയൊഴുകിച്ചിരിച്ചിടുന്നു!

വേനലിൻ കാഠിന്യം സന്തപ്തരായാലും
കാനനച്ചോലകൾ പുഞ്ചിരിയാൽ
ആത്മസംഗീതം പൊഴിച്ചുകൊണ്ടെപ്പൊഴും-
മാതൃനാഥാന്തികം തേടിടുന്നു!
ഏകാന്തജീവിയാ, യോഗം ചവപ്പേറ്റും
മാകുവല്ലവമാസപിച്ചും

പൂങ്കുയിലാനന്ദമഗ്നനായെപ്പൊഴും
തേക്കുളിർസംഗീതം പെയ്യിടുന്നു!

ഘടയസ്കിതം

മോഹനമാകുന്ന ദീപകലികയിൽ
സ്നേഹപ്രവാഹം നശിച്ചെന്നാലും
അസ്തമിച്ചിടാൻ തുടങ്ങുന്ന നേരത്തും
നിസ്തുലകാന്തി ചൊരിഞ്ഞിടുന്നു!

അല്ലലിന്നന്യത്തിലാനന്ദമാണെന്നു -
തല്ലാതെയെന്നിവയ്ക്കാനന്തരമ്നം?
സത്യമതിങ്ങിനെയൊന്നെങ്കിലെന്നുടെ
ദശാഘടയമേ! നീ ചിരിയ്ക്കൂ.....!

9. കഴിഞ്ഞ കാല്യം

ക്ഷിതിരവനംബരലക്ഷ്മിതൻ
പട്ടയോടയിൽ തൂങ്ങിടുമ്പോൾ,
തെളിയുന്നെന്നാരു ബാലമരുത്തു പു-
മൊട്ടിനെത്തളിയുന്നത്തിടുമ്പോൾ,
ഇങ്ങിനിയെത്താതെ പോയൊരൻബാല്യത്തിൻ
മങ്ങിയോരാ നിഴൽ കാണു ഞാനും.

ബാല്യം—എൻജീവിതവാസരംതന്നുടെ
കാല്യം—കലിതാഭമായ കാലം,
വീച്ചനടക്കുവാനമ്മ പഠിപ്പിച്ച
പൊൽച്ചിലമ്പൊച്ചയുതിരും കാലം,
അവർത്തനോത്സുകമാകമാ വേളകു-
ളീ മത്തുനെങ്ങിനെ വിസ്മരിക്കും?

മങ്ങിക്കിടപ്പുതുണ്ടിമ്മലർമുറാത്താ
മംഗളജ്യോതിസ്സിൻ കനളങ്ങൾ;
കണ്ണീരിൽച്ചാലിച്ച പുഞ്ചിരിയെത്രയീ
മണ്ണിനു ഞാനന്നാളേകിയില്ലാ;
എണ്ണിയാൽ തീരാത്തൊരത്ര കഥകള-
ന്നെന്നോടി മാനദമോതിരിയില്ലാ!

കഴിഞ്ഞ കാലം

മാമകബാലുമെനിക്കുതിമോഹന-
മാകുമൊരാറാമം തീർത്തിരുന്നു;
ആനന്ദദായകമാകുമപ്പുവന-
മാ 'നന്ദനോ'പമമായിരുന്നു;
കാലത്തിൻ കൈവിരൽത്തള്ളലാൽ ഞാനെത്ര
കാതങ്ങൾ പിന്നിട്ടു നില്പതിപ്പോൾ!
പച്ചിലക്കാട്ടിൽപ്പാക്കും കിളികളെൻ-
കൊച്ചുകൈത്തണ്ടിൽ കളിച്ചിരുന്നു;
പൊൻപ്രഭ ചിന്നുന്ന തൂമ്പികളെന്തും
പുഞ്ചിപ്പൊൻമുനയിൽ പഠന്നിരുന്നു;
ആയപയിന്നെന്നെന്നെക്കാണുമ്പോൾ പേടിച്ച്
പായുന്നു, ഞാനിത്ര പാപിയെന്നോ!

മാനുമാമെന്നുടെ മന്ദിരമെന്നെല്ലാം
ശൂന്യതയ്ക്കുവാസമായിരുന്നു;
നാലഞ്ചു കമ്പിനാൽ തീർത്ത കുടിലിൽ ഞാൻ
നാകത്തെ നിത്യവും കണ്ടിരുന്നു;
പ്ലാവിലക്കമ്പിളിൽപ്പൂഴിച്ചോറുമെന്നെല്ലാം
പാലിലും പ്രീതിദമായിരുന്നു!

വ. ഞങ്ങൾ

മനുജരിനിയെന്തൊക്കെയോതിയെന്നാലുമെൻ—

‘വനജ’യെ മറക്കുവാനാളല്ല ഞാൻ ഭ്രമം;

ചലിതജലബിംബിതമായ നേർശാഖിയിൽ

വളവധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നപോലുവേ

കലടയവളെന്നുള്ള കാഥാമൃതുന്ന

കുടിലഹൃദയങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു മംഗളം!

കടനപരിപൂർണ്ണമെൻജീവിതവീഥിയിൽ

കുതിരൊളി വീരിക്കുമകുരൂദീപത്തിനെ

—വ്രണിതഹൃദയത്തിന്റെ ഓർച്ചലതത്തുവിൽ

പ്രണയസുധ പൂശുമെൻപുണ്യത്തിടമ്പിനെ—

അരുതരുതു വിസ്മരിച്ചീടുവാൻ, ജീവിത—

മതിരചിരമാക്കുന്നതൊന്നിസ്മരണതാൻ!

വിധിയോടൊരുമട്ടൊക്കെ മല്ലടിച്ചീവിധം

വിജനതയിലേകനാൽ ഞാനിരുന്നീടുവേ,

മധുരഹംസിതാദ്രമാമാനനം തെല്ല ചാ—

മൃഗതരസമൃദിടം നമുസംഭാഷണാൽ

കരളുകിയെത്തുമെൻകണ്ണീർക്കണം തുട—

മൃവളരികിൽ നില്പതായ്ത്തോന്നുന്നിതിപ്പെഴും!

ഞങ്ങൾ

സതിമണികൾ കേവലം സങ്കല്പരൂപരെ-
 ന്നതികൊന്നമോതുന്ന നിർദ്വജജലോകമേ,
 ഒരു നിമിഷമെങ്കിലുമോമലിൻ സന്തപ്ത-
 ഹൃദയപരിശുദ്ധിയെക്കണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടിൻ!
 കലതരണിമാരണിമാണികുമാരവ-
 ഉലമിവനെയോർത്തു കരകയാണിപ്പൊഴും!
 ഹൃദയയുഗളത്തിന്റെ സംഘട്ടനത്തിനാ-
 ലുദിതമൊരു രാഗസ്സുലിംഗമൊന്നിത്രമേൽ
 വളരൊളി പരത്തുമാ വെള്ളിനക്ഷത്രമാത്
 വളരുവതു കേവലം കേഴുവാൻ മാത്രമോ?
 വിഴുതുകുളയുന്നതിന്നാകാത്തൊരപ്രേമ-
 ലതികയുടെ പത്രങ്ങൾ—പോയ്പ്പോയ നാളുകൾ
 മറവിയുടെ പിന്നിൽനിന്നെത്തിയെന്നോർമ്മയിൽ
 മധുരതരചിത്രശതങ്ങൾ വരയ്ക്കുവാൻ!

* * * *

കനകമഴച്ചൊഴിയുമൊരു കാലുസ്മര്യോജപലൽ-
 കീരണപരിരംഭണാലുൾപ്പുകാംഗിയാത്
 കുളി പതിവുപോൽക്കഴിഞ്ഞീറുന്തതു തൻ-
 പുരികശലോരശ്രദ്ധമട്ടിൽത്തീരുകിയും,
 ഇടതുകരവല്ലിയിൽ നാനാകസുമങ്ങ-
 ഉടികലരമക്കൊച്ചു പൂത്തട്ടമേന്തിയും,

ഇടപ്പള്ളിക്കുതികൾ

അപരകരമാമനമാട്ടി, യറിഞ്ഞിടാ -

തുടുപ്പുടവതൻ തുമ്പിടയ്ക്കിടെത്തട്ടിയും,

അലയ്ക്കിളകി നാണക്കുണങ്ങിച്ചിരിചൊരി -

ഞൊഴുകുമൊരു കാനനപ്പൂഞ്ചോലപോലവേ

‘വനജ’ വരവേണിയാളമ്പലത്തികലേ -

യ്ക്കുനജനൊടു കൂടിത്തൊഴാൻ ഗമിക്കുന്നതും;

വഴിയരികിലെന്തിനോ വന്നുനിന്നീടുമെൻ -

മിഴിയിണകളാനന്ദസന്ധ്യണ്ണമാവതും;

അരുണകിരണാളികളുമ്പെച്ചീടുനൊ -

രരിയ മുട്ടുചെമ്പനിർപ്പുവുപോലോമലിൻ

തുടുതുടെ ലസിക്കുന്ന പൊൻകവിൾക്കുമ്പിക -

ലൊരു ഞൊടിയിലായിരം ഭാവം തെളിവതും;

തളിരധരപാളിയിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്ന

ലളിതഹസിതങ്ങളാം കൊച്ചുപൂമ്പാറകൾ

മമ ഹൃദയമിക്ഷിച്ചിളയേറുമാറങ്ങൊരു

മഹിതരമാരിവിൽ വീശി മറവതും;

കളിവചനമോരോന്നുരച്ചെന്റെ കൂട്ടുകാ -

രൊളിശരമയപ്പതും, പൊട്ടിച്ചിരിപ്പതും;

തളിർനിരകളിലകുമൊരു വാരുണീവാടിയിൽ

തരളതരതാരകത്തൊരു വിരിയവേ,

പരിമളമിണങ്ങുന്ന തെന്നലെല്ലാടവും
പരമിളകിയെത്തുന്ന പൊന്നന്തിവേളയിൽ

അമലതരഭുകുതിസംവൽസംകീർത്തന-
ത്തിരയിളകുമോമൽതന്നാലയപ്രാന്തവും;

കുരു കനകദീപവു, മായതിൻ ചൂഴ്ചവും
“ശിവ, ശിവാ” ജപിച്ചിരുന്നീടം ശിശുക്കളും;

അധരവുടമല്ലമടച്ചും വിടുത്തിയു-
മലസഗമനം ചെയ്യുമെന്നാത്മനാഥയും;

കുളിനദധാരയാലോമൽ പൈതങ്ങൾക്കു
ചില പിഴയിടയ്ക്കു തിരുത്തിക്കൊടുപ്പതും;

അപകൃടെയൊരേട്ടനൊത്തങ്ങപ്പൊത്തു ഞാ-
നകതളിർ കുളിത്തുകൊണ്ടോരോന്നുരപ്പതും;

തരുണിമണി നാമം നിറുത്താതെ ശുദ്ധമായ്
തല പകുതി ചാച്ചുകൊണ്ടെത്തിനോക്കുന്നതും;

ഇരുളിലിരുളൊടയമൊരുങ്ങൊടിയിടയിലൊന്നി
രാനന്ദസൗധം രചിച്ചു തകുപ്പതും— [ഛൊ-

വൃതിചലനമല്ലവുമേശാതെ കാണു ഞാൻ;
മതി, മതി, നിറുത്തട്ടെയെന്നാത്മരോദനം....!

൯. കാട്ടാറിന്റെ കരച്ചിൽ

കുലഗിരിയൊന്നിൻ കഴൽ ചുംബിക്കുന്ന
നലമെഴുമൊരു നളിനിതന്നുള്ളിൽ

കളിച്ചിരുന്നു ഞാനൊരായിരം കൊല്ലം
ചെളിച്ചുമെന്നുള്ളതറിഞ്ഞിടാതെപ്പോ!

നവവർഷാശ്ലേഷപുളകിതയാമാ
നളിനിതന്നുള്ളം തുളുമ്പിയ നാളിൽ

കുതിച്ചു ഞാൻ ശിപരപ്പിലേ, ഞ്ഞൊന്നാൽ
പതിച്ചിതു കഷ്ടം ശിലാതലംതന്നിൽ!

ഏതത്തവീടെന്നിന്നിവളെ, യാ വന-
പ്പടപ്പൊരമ്മപോൽ പുണൻ ലാളിച്ചാൻ.

പരിചിൽ ശാന്തത പരിലസിക്കുമെൻ-
പരിസരമെല്ലാം പരമസുന്ദരം;

കളിയാടീടവാൻ കളിരിളംതെന്നൽ,
പുളകം പൂശുവാൻ പുതുകുസുമങ്ങൾ,

കുണങ്ങിയോടവാൻ തുണതലപ്പര,-
പ്പിണങ്ങിയെന്നിലന്നവിലഭാഗ്യവും!

പഠിക്കുവാനായിപ്പല പത്രങ്ങളും
വിടുത്തി നിന്നിതാ വിവിനലക്ഷ്മിയാൻ.

കാട്ടാറിന്റെ കരച്ചിൽ

മദീയഭാഗ്യത്തിൽ മനം മയങ്ങി ഞാൻ
മദാലസയായിച്ചരിച്ചിതക്കാലം!

തടത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ചെടിനീരയെന്നി-
ലിടയ്ക്കു സുസ്തിതം പൊഴിച്ചു പൂക്കുളാൽ;
തൂളുവീയാനന്ദമകക്കേണിൽ, ഞാൻ
പറ്റുകുമാലുങ്ങുവയിലപ്പിച്ചു;

കിളിനീരകുറുതൻ കളകളുസപനം
കളിരിയറിയെന്നകതളിരികൽ;

പകരം ഞാൻ വീണാകപണിതം മേല്ക്കുമേൽ-
പ്പകർന്നിതന്നാളപ്പതംഗപാളിയിൽ;

തടിലുതപോലെ തരളമേനിയിൽ
തടം തല്ലിത്തകഞ്ഞാലിച്ചു നാളുകൾ

—മദീയജീവിതപ്രഭാതവേളകൾ—

മറഞ്ഞുപോ; യിനി വരില്ലൊരിക്കലും!

*

*

*

പുറത്തു നോക്കി ഞാൻ പുതിയ നീഹാര-
പ്പുതപ്പു നീക്കിയെന്നൊരു പുലരിയിൽ

വരണ്ട പാരിടം, ഇരുണ്ട വിണ്ടലം—
വരേണ്ടതെന്തതിൽപ്പരം ഭൂമിതങ്ങൾ!

പുരക്കിയോതിടം, മവിട്ടെന്നെൻഗതി
തിരിച്ചുവിട്ടിതാ നിയതിതൻ കരം;

ഇടപ്പള്ളി കൃതികൾ

പ്രഭാപ്രയോരണിക്കഭാവമൊത്തം
പ്രദേശമിപ്പോളെൻ പ്രവാഹപലതി.
കരുണതൻദിവ്യകുണികളെന്നിൽ
നിരന്തരം വന്നു പതിക്കുന്നുണ്ടിപ്പോൾ,
കരളലിപ്പെഴുതിക്കിവിടെയെങ്കിലും
വരുന്നതില്ല മേഘസമാധാനം തെല്ലം!
ചെറുക്കുന്നെൻഗതി ചിറയാലേ ചിലർ
മറ്റതുപോകുവാനശക്തയാണു ഞാൻ;
മലയ്ക്കുമാഴിക്കുമിടയിൽപ്പെട്ടിപ്പോൾ
മലയ്ക്കുയാണെന്നാൽ മലിനയല്ലേതു;
തിരിച്ച ദിക്കിലേയ്ക്കിനിയൊരിക്കലും
തിരിച്ചുപോകുവാനൊരുങ്ങുകില്ല ഞാൻ.

*

*

*

എനിക്കുമുണ്ടതോ ചിലതെല്ലാ,മൃഗ-
പ്പരപ്പിനൊടൊന്നു പറഞ്ഞു പോകുവാൻ;
വരുന്ന വർഷത്തിൻ സമാഗമത്തിലെൻ -
ചിറ തകരുകിൽ കൃതാത്മയായി ഞാൻ....!

൧൦. ഭൂമരഗീതി

പുലർകാലം പതിവുപോൽപ്പതുതായി വീതാനിച്ച
മലർവനികയായിട്ടും മണിയായിൽ,

മിളിതാഭമിടയ്ക്കിടയ്ക്കിളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ-
ക്കുളിരണിഞ്ഞെന്നലാകും കുളിമഞ്ചത്തിൽ

തളിരാകും തനിപ്പട്ടാമുടയാടയടുത്തിട്ട്-
ഗുളംതന്നിൽ ഹിമമണിപ്പതക്കും ചാത്തി,

കുമ്രമായ കായകാന്തി ചിതറിക്കൊണ്ടേറ്റം ലജ്ജാ-
നമ്രമായ ശിരസ്സൊത്തു പരിലസിക്കും;

വസന്തലക്ഷ്മിയാർത്തന്റെ വരസുതയാൽ വിരിഞ്ഞീ
വസുന്ധര വിളക്കുന്ന കുസുമത്തൊത്തേ!

പല പല വേഷം കെട്ടിപ്പറന്നെത്തിട്ടുന്ന് ചിത്ര-
ശലഭത്തിൻ പുറംപൂച്ചിൽ മയങ്ങിയോ നീ?

അനുരാഗപത്രം വിശിട്ടനുദിനമടുത്തൊത്തു-
മവിവേകിയവൻ നിനക്കനുചിതൻതാൻ;

മഴവില്ലിന്നൊളി കണ്ട മയങ്ങുമ്പോളുപ്പൊത്തു
മഴക്കാറുണ്ടെന്ന തത്വം മറക്കയോ നീ?

അപ്രമേയപ്രഭാവശ്രീ തിരളുന്നോരമൃഗ്യമാം-
സുപ്രഭാതമവൻ നിന്നെ വരച്ചുകാട്ടും,

ഇടുപ്പുള്ളിക്കുതികൾ

കടുവിലങ്ങു ഘോരമിടിയും മാരിയു ചേൻ
കിടകിടുപ്പിക്കും കൊടുംനിശീഥമാക്കും!

എരിതീയിൻ പ്രഭ കണ്ടിട്ടിയെന്നോത്തത്തത്തു-
മവിവേകിയവൻ നിനക്കുചിതൻതാൻ!

അനുരാഗഗാനം പാടിട്ടണയുമി ഭൂമരത്തിൻ
മനതാരിൻ മഹിമ നീയറിയുന്നില്ലാ!

കലീനനല്ലിവനൊട്ടും കഞ്ചേരനമല്ലാ, പിന്നെ-
ക്കുസുമാസ്രസമനല്ലും സമുഖനല്ലാ;

തുടുപ്പോരമിയലും നിൻകവിർത്തടം ചുംബിക്കുവാ-
നടുത്തിടും മമ ചിത്തം തുടിച്ചിടുന്നു!

പരിമുഴുമലരേ, നീയൊരു മൊട്ടായിരിക്കേ, നിൻ
പരിസരേപാന്നു ഞാൻ കളിച്ചിരുന്നു;

മന്ദനാമെന്നകതാരു കളിപ്പിക്കുവാനായെന്നു
മന്ദമാസനിലാവു നീ ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു;

താരാട്ടായിട്ടിവന്നുപോട്ടും പാട്ടിൽ, പ്രേമമാധുരി-
സാരമോരമൊളിച്ചുനൂലു സിരിച്ചിരുന്നു;

നിരവധി സുമന്ദിര നിരന്തരം ചിരിഞ്ഞിട്ടു
മന്ദമാധുരിയന്നാൾ ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു;

അണുപോലുമതു കളിലനുരകതനാകാതെ ഞാൻ
പ്രണയഗാനങ്ങൾ പാടിപ്പറന്നിരുന്നു;

ഭരണഗീതി

വിരിഞ്ഞ നിന്നതിൽ സൂക്ഷമയെ സൂക്ഷവാ-
നിരളികലിരുന്ന ഞാൻ ഭജിച്ചിരുന്നു;
ഇമ്പത്തോടിച്ചെറുചില്ലക്കൊമ്പത്താടിക്കളിക്കു നിൻ
സമ്പത്തിതം പൂമാ പൂല്ലിൽ വൊഴിച്ചീടുമ്പോൾ
തോന്നീടുന്നുണ്ടെന്നിങ്ങ നീയീനിയുമക്കോരകമായ്-
ത്തീന്നീടുവാൻ, ഫലമെന്തു? ഫലിക്കില്ലല്ല!

മ.പ്രതീക്ഷ

പോരിക, പോരികെന്നാശാപതംഗമേ,
കൂരിരുളെണ്ണം പരന്നീടുന്നു!

തന്നന്ത്യഗാനവും പാടിപ്പിടിക്കുന്നതാണു

പൊന്നന്തിപ്പെകിളി ചാരിപ്പൊയ്ക്കി;

അല്ലിന്റെയമ്മലർവാടിയിലിന്നത്തെ

മുല്ലപ്പൂവെല്ലാം വിരിഞ്ഞുതീർന്നു;

അംബുജംതന്നന്ത്യമന്ദസ്മിതാങ്കുരം-

മന്തിപ്രഭയിലലിഞ്ഞുചേർന്നു;

കൂകിത്തളന്നൊരു കോകിലം മുറുത്ത

മാകന്ദക്കൊമ്പിലുറക്കുമായി;

ആകാശദേശത്തിലെങ്ങാനലയുമെ-

ന്നാശാപതംഗമേ, പോരിക നീ!

*

*

ആരാലക്കുന്നിൻ ചരിവിലുഷസ്സുതൻ
നീരാളസ്സാരിയിലുകിടന്നോ,

നാനാവിഹംഗനിനദാലുകൊരു

ഗാനാഞ്ജിയായലപൊങ്ങിടന്നോ,

ആദിത്യരശ്മികളാ രത്നം വാരുവാ-

നാ ദിക്കിൽ മുങ്ങിയുയർന്നിടന്നോ,

കക്കുകുളാകുന്ന കമുസുമങ്ങളെ-

യൊക്കുവേ തെന്നൽ പെറുക്കിടന്നോ,

പ്രതീക്ഷ

നീടൊ രാഗിണി, നീ, ഞാനറിയാതെ
നീളത്തിൽക്കുകിയുയൻപോയി!

നിന്നിമേഷാക്ഷനായ് നില്ക്കുന്നു ഞാനിദം
നിന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നിരുന്നോളം;

പോരിക, പോരികെന്നാശാപതംഗമേ,
കൂരിരുളെങ്ങും പരന്നീടുന്നു!

*

*

*

അക്ഷയകാന്തി വഴിഞ്ഞൊഴുകീടമാ
നക്ഷത്രലോകത്തിനപ്പുറത്തായ്,

ആയത്തമാകാത്തൊരതുതവസ്തുവി-
നായിട്ടുവെണ്ണ തളന്നൊടുവിൽ

ഇന്നും പതിവുപോലില്ല'യെന്നോതി, നി-
യെന്നടുത്തെത്താൻ മടിക്കയല്ലി?

അല്ലെങ്കിൽ പത്രം കരിഞ്ഞു കരഞ്ഞു നി-
യല്ലിലെങ്ങാനും കിടക്കയല്ലി?

വേദനാപൂർണ്ണമീ രോദനമാകും നിൻ
വേണുനിനാദമുയന്നിടട്ടേ!

തോരാത്ത കണ്ണീരിൻ മർമ്മരം ലോകത്തെ-
ത്തൊരാട്ടു പാടിയുറക്കിടട്ടേ!

എൻചിരപുണ്യമേ, മന്ദമിഴഞ്ഞു നി
പഞ്ചരമെത്തിയൊഴുകുകൊൾക;

കൂട്ടമടച്ചു ഞാനെന്നുമിഴച്ചിലെ-
വാടാവിളക്കു കെടുത്തിടട്ടേ!

൧൨. ജീവിതം

ജീവിതം; ഹാ! ഹാ! ശുദ്ധസുന്ദര, മതിനെ ഞാ-
നീവിധം നെടുവീപ്പാൽത്തപ്പമൊഴുച്ചമച്ചാലോ!

തുമധു നിർജ്ജ്വേദ പൊന്നൊളിക്കിണ്ണത്തിങ്ക-
ലീമട്ടു കണ്ണീർ പകന്നെത്ര നാൾ സൂക്ഷിക്കേണം!

എന്തു ഞാൻ ചെയ്യുമല്ലാതിന്നോളം വായിച്ചതാം
ഗ്രന്ഥമൊന്നിലും കണ്ടി'ല്ലാനന്ദം', മൃന്നക്ഷരം!

ആനന്ദഗാനങ്ങളെപ്പാടാൻ വകത്താനം-
മാ 'നന്ദ'നാത്മത്തിൽ ചൂക്കൾക്കാണവകാശം;
പാരതു വല്ലപ്പോഴുമറിയാതൽഘോഷിച്ചാൽ
'പാടില്ല!'യെന്നു വാനം മുരങ്ങും സ്കന്തിതത്താൽ!

മത്സ്യത മധുരമായ് സ്വപ്നത്തിൽക്കണ്ടാൽ, വിരോ-
ണത്തിട്ടും പുലരിതൻ പൊൻകവിളിരുണ്ടുപോം!

*

*

*

*

മാരിക്കാറണിഞ്ഞതാം വാരൊളിമഴവില്ലിൻ
ചാരത നരകൻ ഞാൻ നിന്നുപോയ് ക്ഷണനേരം;
ഞാനുമൊന്നതുപോലെയാകുവാനല്ലാ, യതു
ഞാനാണെന്നൊരു ചിന്തയുദിച്ചു മമ ഹൃത്തിൽ;
കഴിഞ്ഞു; വരച്ചൊരാക്കെകളാൽത്തന്നെ, യതിൽ
ചഴിഞ്ഞ സൗന്ദര്യത്തെ ക്ഷണികപ്രഭമാക്കി!

ജീവിതം

പാടിയെൻപൊഴെയ്ത്തിൽ വാണൊരെന്നാശാശുകി
കൂട്ടവിട്ടതാണെന്നു, കൂട്ടത്തിയില്ലിന്നോളവും....!

*

*

*

*

അകലെത്തളിർവല്ലിയേന്തിട്ടും പനിനീപ്പ്-
മുകുളം ചിരിച്ചെന്തോ മൗനഭാഷയിലോതി,

ശുദ്ധാവബോധംതന്നെയകുവാവുമെന്നാകിലും
കൂടിയോരിവകെല്ലാമാശ്വാസമേകീ പാരം;

പാടലാധരങ്ങളാൽ പാവനസന്ദേശത്തെ
പാതിയും മൊഴിഞ്ഞീല പാഴ്ന്നീലായിവരാം!

പുലരിക്കുളിപ്പഴ നീന്തിയന്തരിക്കുതെ-
പ്പുകുപ്പുതപ്പിട്ട മൂടിയെഴിമിടുന്നെന്ന്
മലയും മറിച്ചിടുംമാതിരി നൈരാശ്യത്താൽ
തലയുണർത്തുകുളിൽത്തല്ലിയങ്ങോടിപ്പോയി....!

മാകന്ദമരക്കൊമ്പി, ലാനന്ദസാമ്രാജ്യത്തി,-
ലാകണ്ഠം തളിർ തിന്നു മദിച്ചു കളകണ്ഠം

നീളത്തിലൊന്നോ രണ്ടോ കൂകിപ്പോ, യപ്പോൾത്തന്നെ
കാലത്തിൻ കൂമ്പത്തിൻ തൈമനി താലോലിച്ചു!

തളിത്തു പിന്നീടമത്തേന്നുവു പലവട്ടം
കുളിന്ത ഗാനമാത്രം കേവലമാശാമാത്രം....!

*

*

*

*

ഇടപ്പള്ളി കൃതികൾ

ഔഴിയിൽ മുങ്ങിത്തപ്പിയാടിത്യനനഘമാ-
മായിരം രത്നം വാരി വാനത്തിനായിട്ടേകി;
ഔകാശമവയെല്ലാമിരുളിൽ ചാണക്കല്ലി-
ലാകുമട്ടുരച്ചാരോ തർവും തീരിക്കുവാൻ,
മഞ്ഞിനെ മാണിക്യമായ് മാറിട്ടും കരങ്ങാ
മഞ്ജുളരതമെല്ലാം മഞ്ചാടിയായിത്തള്ളി....!

*

*

*

*

ചിരി, നാം കരച്ചിലിന്നായിട്ടു മുഖേതനെ
ചൊരിയുന്നതാം വെറും സ്വാഗതമാത്രം പാർത്താൽ;
ഇരുളും വെളിച്ചവും തഴുകിത്തളന്നാൽ നാ-
മിരുപേരെയും വിട്ടിട്ടന്യത്ര ചേരും ശീലും.
വിരിയ്ക്കും, നമ്മൾക്കൊരു തല്പമങ്ങ,തിലന്നേ-
വരയ്ക്കും, നാം ചൊരിഞ്ഞ കണ്ണീരു താരായ്കാണാം.

൧൩. കടക്കത്തെ താരാട്ട്

അമ്മതൻ വാത്സല്യസത്തേ!—സ്നേഹ-
പൊന്മയക്കുട്ടിലെത്തത്തേ!

കല്യാഭ കോലമഹസ്സേ!—യാക്കം
കല്യാണമോരും മഹസ്സേ!

നീയിത്രവേഗം പിരിഞ്ഞു—പോമെ-
ന്നാരിത്ര നാളുമറിഞ്ഞു?

അമ്മിണീ, ചിത്തം തപിക്കും—പെരോ-
മ്മയെമ്മട്ടിൽ സഹിക്കും?

അയ്യോ! പിളരുന്നെൻമമ്മം—തീവ്രം
വയ്യേ,യവിലമെൻകമ്മം!

കേഴുന്നതെന്തിനു ഞാനും—അതു
പാഴിലെന്നോതുന്നു വാനും.

അയിരും മിന്നൽ നശിപ്പു—വിണ്ണിൽ
തോയദമെല്ലാം സഹിപ്പു!

ഉള്ളിലൊതുങ്ങാത്ത വേദം—കണ്ണിൽ-
ത്തള്ളിയാൽപ്പോവതു ഭേദം....!

മാമകമാനസംതന്നിൽ—അഞ്ചു
തുമ്പർക്കാലങ്ങൾ മുന്നിൽ

ഇടപ്പള്ളിക്കുതികൾ

പ്രേമക്കുരുനൊന്നുണ്ടിച്ചു—പുത്ത-
നാമൊരു കാന്തിമ വാച്ചു;
എൻകതിരോൻ കതിർവീശി—യതിൽ
കുങ്കുമച്ചാരോറം പൂശി;
കൈവന്ന തോഷാൽ പൂച്ചു—നിത്യം
തൈവല്ലിയാടിക്കൂടിച്ചു;
ഉണ്ണത്തിൻ കാഠിന്യംകൊണ്ടു—പാരം
തുണ്ണാന്തയായി വരണ്ടു!
ചൈത്രമാ വല്ലിയെപ്പല്ലി—യൊരു
മുത്തൊളിക്കോരകം നല്കി.
അമ്മലർമൊട്ടു വിരിഞ്ഞു—പെട്ടെ-
ന്നെൻമനോഭാസപാൻ മറഞ്ഞു!
അന്ധതയെങ്ങും പരന്നു—മമ
ചിന്തകളെല്ലാം തകർന്നു!
മൃണ്മയമെന്നുടെ ഗാത്രം—കാത്തി-
തമ്മലരൊന്നിനു മാത്രം!
വാരൊളിച്ചിന്നുമസ്സനം—എന്നും
വാടില്ലെന്നോത്തതു ശൂന്യം....!

തകമേ! നിന്റെ ചരിത്രം—പാവ-
പകിലമല്ലാ പവിത്രം!

കടക്കത്തെ താരാട്ട്

മൃത്യുവിൻ പാഴ്നിഴലൊട്ടും—നിന്നി-
ലെത്തിയിട്ടില്ലാരുമട്ടും;

പൊന്നുഷസ്സികൾ മറയും—കരു
സുന്ദരതാരകം നീയും!

കണ്ടുകാകീണ്ണമാം മാഴ്—എന്തേ
കണ്ടതു നീ ദിവ്യസ്വപ്നം....!

*

*

*

കാണുന്നു നിന്നെ ഞാൻ മന്നിൽ—പെറു
വീണൊരുകാഴ്ചയെൻ മുന്നിൽ;

ആയതന്നകത്തിൽ വാണു—പിഞ്ചു-
വായും പിളന്നു നീ കേണ്ടു;

കേഴുന്ന നിന്നെ നിനച്ചു—തോഷാൽ
ചൂഴവും നില്പോർ ചിരിച്ചു;

ഇന്നു നീ മന്ദഹസിപ്പൂ—ലോകം
നിന്നിതാ ബാഷ്പം പൊഴിപ്പൂ....!

*

*

*

കാമനേ! നിൻകവിധത്തട്ടിൽ—നിന്റെ
താതനെ ഞാൻ കണ്ടിരുട്ടിൽ;

തോരാത്ത കണ്ണീരൊഴുകി—നിന്നെ
താരാട്ടു പാടിയുറക്കി;

ഒളഗ്ഗ ഞാനിപ്പോൾ പാടി—യന്തു-
നിദ്രയ്ക്കിത്താരാട്ടുകൂടി....!

൧൪. പ്രണിതഹൃദയം

ഒന്നു ഞാൻ ചോദിക്കട്ടേ, തെന്നലേ, ഭവാനേയ്യ -
മെന്നെയും തവിട്ടിപ്പിടമശ്ശകതിയൊന്നല്ലയോ?
അല്ലെങ്കിലെന്തിന്നു നാം രണ്ടാളുമൊരുപോലെ -
യല്ലിലും പകലിലുമലഞ്ഞു നടക്കുന്നു!

ശാന്തസുന്ദരമായ ശാരദാകാശത്തിലും,
കാന്തിയിൽ വിളങ്ങീടും കാനനപ്പുരപ്പിലും
കണ്ടകം നിറഞ്ഞുള്ള കാപമത്തിലും, മലർ -
ച്ചെണ്ടുകൾ വിരിയുന്ന മഞ്ഞു ഊരാമത്തിലും,
സിന്ധുതന്നനന്തർമ്മം മാറിടത്തിലും, നമ്മൾ
സന്തതം വിഹരിപ്പൂ സ്നഹിതഹൃദയരായ്!
അനന്ദമെങ്ങാണെന്നു നീ തിരഞ്ഞീടുന്നേരം,
അനന്ദമെന്താണെന്നു തന്നെ ഞാനാർക്കുന്നു!

പൂർവ്വദിഗ്ഗന്ധമുഖം പുഞ്ചിരിതൂകുമ്പോഴും
പുതരാഗാഭചിന്തി വാരുണി നില്ക്കുമ്പോഴും,
മന്ദമാരുത! ഭവാനാനന്ദലഹരിയാൽ
മന്നിടേ മതിമറന്നല്ലസിമുഖത്തുനൂ;
നിത്യവുമേതോ ദിവ്യമേഘദർശനാലിത്ഥം
നന്തനം നടത്താറുണ്ടെൻ ചിത്തശിഖാവളം!

വ്രണിതഹൃദയം

പച്ചിലപ്പടർപ്പുതനുളിലാവുസിച്ചു നീ
കൊച്ചുലർ പിരിവതു വീക്ഷിച്ചു രസിക്കുമ്പോൾ,
അന്തരീക്ഷത്തിലാദ്യം വിരിയു മ്പൂമൊട്ടിനെ -
യന്ധകാർത്തിനുള്ളിൽക്കൂടി ഞാൻ സമീക്ഷിപ്പൂ;
നീ ചാരബിന്ദുക്കൾ നീ ചാത്തിടുന്നേർ കണ്ണു -
നീക്ക ഞാൻ കപോലത്തിലണിപ്പു ഹതഭാഗ്യൻ!

* * * * *

ആത്മസംതൃപ്തി നേടാനായി നാമീഭവര -
മാത്മസംഗീതംതന്നെപ്പാടുന്നിതനുപേലം;
നീൻതപ്തനിശ്വാസങ്ങൾ വാനിലെത്തുന്നതു,യെന്നെൻ
വന്ധ്യമാം നെടുവീല്പ് നിന്നിലുമലിയുന്നു!
ചാടാത്ത മലരിനെപ്പേർത്തും നീ തിരയുന്നു!
ചാടിയ മലരിനെയോർത്തു ഞാൻ കരയുന്നു!

൧൫. പടിവാതില്ക്കൽ

“പുത്തനാമൊരു പാഠം നാളെ ഞാൻ തുടങ്ങാ, മി-
ന്നിരുന്നൂ നിങ്ങൾ കാണാപ്പാഠമാക്കണം പോയാൽ.”

അച്ചായനേവം പറഞ്ഞന്നു നിന്തവേ, ഞങ്ങളെ -
ഉച്ചാരോപചാരം ചെയ്യാല്ലൊടാൽ പുറത്തെത്തി.

ദൂരവേ പോകേണ്ടൊരെന്നു സതീതുമ്പുറവിഹഗങ്ങളെ -

ഉരവം മുഴക്കിക്കൊണ്ടുണ്ടിങ്ങു പറന്നുപോയ്;

മാടത്തെ മണിമേടയാക്കുന്ന ബാല്യത്തിനാ.

വീടെത്താൻ കുറച്ചൊന്നു വൈകിയാലെന്തേ ചേതം?

അകലെക്കാണ് കുന്നിൻചരിവിൽ, പോകാൻപോകും
പകലിൻതോളിൽത്തുങ്ങിയെത്തി ഞാൻ ജാതോന്മേഷം;

കളിയാണെന്നിരിക്കുന്നു കായ്ക്കുണ്ടു, ഉതിന്നുവം

കരിവാളിക്കാനേകബന്ധമറ്റുരുവാകൾ;

ഞാനതു കൂട്ടാക്കാതെ വാരുണിയേത്തും പുത്ത -

നാമൊരു ചിത്രം നോക്കി രസിച്ചു കുറേനേരം;

സഖിയാം പകൽ പോകാൻ വെമ്പി, ഞാൻ ചെ -

മുഖവും വീപ്പി, ചെന്നെക്കൂടാതെത്തന്നേ പോയി! (ന്നില്ല, വർ

തപ്പിയും തടഞ്ഞും ഞാൻ രാപ്പാതയുടേ ഗൃഹം -
മെത്തുവാൻ ഗമിക്കുമ്പോൾ കണ്ടിതക്കടലിനെ.

പടിയാതില്ലാത്ത

പഞ്ചമിച്ചന്ദനാകം കൈവിളക്കുമായാഴി
പണ്ടത്തെപ്പാഠമെല്ലാമാവത്തിക്കയാണപ്പോൾ.

അലയാം വെള്ളത്താളു മുന്നോട്ടു മറിച്ചിട്ടു-
മവളെൻസമാഗമമീക്ഷിച്ചില്ലുണപോലും

അയൽവാസിയാം വാനം നിദ്രയിലായോയെന്നൊ-
ന്നറിയാൻ മേല്പോട്ടു ഞാൻ കണ്ണുകളുയർത്തവേ,
അഞ്ചരം കുരിയിട്ടു തെളിഞ്ഞൊരോല നോക്കി-
യൻപത്തൊന്നുവീട്ടുകളു ഞാൻ രൂപാസുനായ്;
നാളെയൊ, മിന്നെൻപാഠം സാരമില്ലെന്നോത്തു ഞാൻ
മാളികമുകുളേരി മെത്തയിലുറക്കുമായി

*

*

*

*

ഏറിയ വാത്സല്യത്തേന്തരിട്ടും പചസ്സാലെൻ-
ചാരവേ മാതാവെത്തിയുണരാൻ വിളിച്ചിട്ടും,

കൂട്ടുകാർവിമഗ്നരും കാണാതെ പഠിച്ചിട്ടും
പാട്ടുതന്നെ പന്നെൻകണ്ണത്തിലലച്ചിട്ടും,

നിദ്രയെപ്പൂർവാധികം മുറുകിപ്പണന്നു ഞാൻ
സദസം കിടക്കുവിട്ടീടാതെ കിടന്നുപോയ്!

*

*

*

*

പാതിയും തീരാനായി പാഠങ്ങൾ, വിദ്യാലയ-

പാതില്ലാത്ത, കോനാജ്ഞ കാത്തു ഞാൻ നിലകൊണ്ടു

ഇടപെള്ളിക്കൃതികൾ

മഞ്ജുളമന്ദമാസവാസ്തിനോടെന്നാ ചായ്വൻ
നെഞ്ഞലിഞ്ഞീടും മട്ടിലെന്നോടു ചോദ്യംചെയ്തു:—

“ശിഷ്യ! നീ പഠിച്ചിതോ ചാങ്ങ, ഉിപ്പെന്നാകിൽ
ശിക്ഷയായവിടെത്താൻ നില്ക്കുക പഠിപ്പോളും!”

‘ഇല്ല’യെന്നല്ലാത്തതു ചൊല്ലും ഞാൻ, ഗുരുവയ്ക്കൻ
തല്ലിയില്ലെന്നെ, തെല്ലു കോപവും ഭാവിച്ചില്ലാ!

നില്ക്കയാണിന്നും വിദ്യാമന്ദിരദാർത്തിൽ ഞാൻ
ബാക്കിയുള്ളവർ പഠിക്കുന്നതിൽ സശ്രദ്ധനായ്;

വല്ലഭം ഗുരുമുഖത്തിങ്കൽനിന്നുപദേശം—

മില്ലാതെ വീട്ടിലെത്താനെങ്കിലുമശക്തൻ ഞാൻ!

൧൬. നാളത്തെ പ്രഭാതം

നാളത്തെ പ്രഭാതമേ, നിൻമുഖം ചുംബിക്കുവാൻ
നാളെത്രയായി കാത്തുനില്പിതെന്നാശാപുഷ്പം!

നീളത്തിൽ നിന്നെക്കണ്ടു കൂകുവാനായിക്കണ്ണു-
നാളത്തിൽ രൂസിക്കുന്നുണ്ടെന്നന്യസംഗീതകം!

വാടി ഞാനിന്നോളവും നിന്നപദാനം മാത്രം
വാടിയെൻകരളെന്നും നിന്നഭാവത്താൽ മാത്രം!

ഗോപുരദാരത്തിൽ നില്ക്കും നിന്നനവദ്യ-
ന്മപുരകപാണ്ഡം കേട്ടെൻകാതുകൾ കളിക്കുന്നു!

ബലമാം കവാടം ഞാനെന്നേയ്ക്കും തുറന്നാലും
മുശു നീ മുന്നോട്ടെത്താനെന്നിൻ ലജ്ജിക്കുന്നു!

അങ്ങു വന്നെതിരേല്ക്കാനാകാതെ ചുഴലവും
തിങ്ങുമീയിരുൾക്കുള്ളിൽ വീണു ഞാൻ വിലപിപ്പി!

തെല്ലൊരു വെളിച്ചമില്ലാമനേ, യിതായെന്റെ
പുല്ലുമാടവും കത്തിച്ചെത്തുകയായി ദാസൻ.....!!

൧൭. വർണ്ണ ഞാൻ

I

പാതിയും കഴിഞ്ഞതില്ലെൻ ഗ്രന്ഥപാരായണം
ഭീതിദമിതിന്നന്ത്യമെന്തിനായാലായേണം?

ജ്ഞാനതൃഷ്ണനാമെന്റെ നീടറ നിത്യാലുപാനം
പാനപാത്രത്തിൽ ചെറും കണ്ണുനീർ നിറപ്പാനാം!

പാതയിലിളംകാറുമിളകുന്നിലാ ചെറും,
പാതിരാപ്പിശാചിന്റെ നന്തനരംഗം ചുറ്റും!

അക്ഷരമോരോന്നും ഞാൻ വായിച്ചുതീക്കുന്നേരം,
അക്ഷികൾ ചുടുബാഷ്പാലസമാകുന്ന പാരം!

ഏറ്റുമെൻറെടുവീപ്പിൻ നിശ്വാസനീചാരങ്ങൾ
—നീറുമീ ഹൃദയത്തിൻ നിശ്ശബ്ദതരക്കങ്ങൾ—

മതി, യിബ്ബയാനകമൃകത ഭഞ്ജിക്കുവാൻ,
മതിയിൽക്കരേക്കൂടി തീക്കുനൽ ചൊരിയുവാൻ!

II

അദ്യത്തെയദ്ധ്യായങ്ങളൊക്കവേയമൃഗ്യങ്ങൾ
—ആനന്ദാഗ്നിപത്തിലെസ്സന്ദരതരംഗങ്ങൾ!

ആയതിന്നാദോളനമേറു ഞാൻ പോയിപ്പോയി
ആഴമറീടും കയംതന്നിലാപതിയ്ക്കുവാൻ!

വരുന്ന ഞാൻ

ഇനിയും മുന്നോട്ടേയ്ക്കാ.....? പേങ്ങിതിന്നവസാനം
ഇതിലും ഭയാനകമാകുവാനത്രേ നൂനം!

കത്തുകയാണെന്നാലുമെൻമുന്നിൽ ഗുതഭയം
കുന്തവും നടത്തുവാനേതൊരു ദീപം സ്വയം!

ഞാനതുമനാദിവിചിന്തയിനെ വിരമിക്കും?
കാണവതസഹ്യമാണെങ്ങിനെ മുഴമിക്കും?

III

അങ്ങതാ, മമ ഭാഗ്യപുഞ്ചമെൻമലർശയ്ക്കു
ഭംഗിയായൊരുകിയെന്നാഗമം കാക്കുന്നതാ!
നീദ്രയും വെടിഞ്ഞു ഞാൻ വായനയാന്നാലേവം
ഭ്രയാമവളൊന്നു കണ്ണടയ്ക്കുമോ പാവം!
കാമനേ, വരുന്ന ഞാൻ, വായന നിറുത്തട്ടേ
ഈ മണിദീപാങ്കുരം ഞാൻതന്നെ കെടുത്തട്ടേ.....!!

ഹവ. വിശ്വപാദാരതിയിൽ

പുസ്തകം ദൂരത്തൊരിഞ്ഞെന്റെ കൂട്ടരി-
പ്പുത്തിലഞ്ഞിപ്പൊട്ടിലൊന്നിച്ചിരിക്കുവിൻ;
വിജ്ഞാനജിജ്ഞാസയേറുന്ന നിങ്ങളീ
വിശ്വത്തെ വീക്ഷിച്ചു സംഗ്രഹി നേടുവിൻ;
പുല്ലാണു പുസ്തകജ്ഞാനം പുലരിതൻ
പുല്ലാംകഴൽവിളി വന്നു പുണരവേ;
തോല്പുകിലെന്തു പരീക്ഷയിൽ? തെല്ലുമേ
തോല്പൊലാ സൗഭാഗ്യസമാദനത്തിങ്കൽ നാം.

പുസ്തകകീടങ്ങളായിട്ടുനാരതം
മസ്തകം താഴ്ന്ന നാം മൗനം ഭജിക്കുകിൽ
സാരഗർഭങ്ങളാമോരോ നിമിഷവും
കൂരിരുൾക്കുള്ളിലടിഞ്ഞുപോം നിഷ്ഫലം!
പണ്ടു പഠിച്ചുള്ള പാഠമുരുവിട്ടു
തൊണ്ടു വരട്ടുന്ന പണ്ഡിതമനുരാൽ
ശിക്ഷണംചെയ്യും കലാലയാലംബർ നാം
ലക്ഷണംകെട്ടുവരായിച്ചുമഞ്ഞുപോയ്!
വാനവനാകാൻ കൊതിയ്ക്കുന്ന മന്ത്രുനെ
വാനരനാക്കും കലാലയാധ്യായനം

വിശ്വഭാരതിയിൽ

വീതാനുലജ്ജം തുടങ്ങുന്നതേതൊരു
പാതാമൃതമെത്തുവാൻയോ! ഭയങ്കരം!

വാസ്തവം കൈവിട്ടതിൻ പാശ്ചാത്യചിന്ത
പാശ്ചാത്യവാൻമാത്രം പഠിച്ചവരായ നാം,

അന്തരമറന്നുവെക്കും സനാതന-

ഗ്രന്ഥത്തിലേയ്ക്കൊന്നു കണ്ണുചുട്ടുകിൽ

അജ്ഞാതമാമിതിന്നാത്തരാത്മം കുറ-

ച്ചാത്മാവറിയാതെ ശാന്തിയുണ്ടാകുമോ?

അല്പവും നില്ക്കാതെ കാലമതിനുടെ

രാപ്പകൽത്താളുകൾ മുന്നോട്ടു നീക്കവേ

മർത്ത്യനറിയേണ്ട പാഠങ്ങളെത്രയോ

വ്യത്ഥമായ് മാഞ്ഞുമായുന്നു നിത്യവും!

താവുന്ന സംസാരസന്താപമേഘങ്ങൾ

താഴ്ന്നുവെത്രമേൽ മൂടിനിന്നീടിലും,

പ്രത്യുഗ്രഭാഗത്തിലെപ്പൊഴും മിന്നുന്ന

നിത്യപ്രകാശനിമഗ്നശിരസ്സരായ്

ചിന്താനിരതരചലേന്ദ്രരാം, മുനി-

പുന്ദരങ്ങളോതുന്ന ദിവ്യതത്വങ്ങളെ

ഇടുപ്പുള്ളിക്കുതികൾ

പാട്ടിൽ ഗ്രഹിച്ച പതഞ്ഞാഴുകീടന്ന
കാട്ടാറുതന്നുടെ കമുഗാനങ്ങളും;

ജീവിതപത്രങ്ങൾ മേലൂമേൽ വീഴിലും,
ഭാവി കരങ്ങളാലെത്ര മാച്ചീടിലും,

ഭൂയോപി ഭൂയോപി കായത്തിനോടൊത്തു
സായുജ്യമാമൂന്നു തന്തിഴലാടിനെ,

ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിപ്പിറച്ചാ രഹസ്യങ്ങൾ-
ഉദ്ധരിച്ചിലുരുന്നിൽ പരത്തുവാൻ

പാടുപെട്ടീടും പരാത്ഥശരീരരാം
പാദപപാളിതന്നാദേഹങ്ങളും;

പ്രകാശമെങ്ങും ചരിക്കും കിളികൾതൻ
പ്രകാശമെങ്ങും ചരിക്കും കിളികൾതൻ

സ്വാതന്ത്ര്യസംശുദ്ധഗാനമകരണ-
പുതകല്ലോലിനിതന്റെ വിശുദ്ധിയും;

സത്തമസത്തം തിരഞ്ഞവക്കുള്ളതാം
സത്യസ്വരൂപം പരത്തിഴുതയം

ആശ്വാസമേവന്നമോറുന്ന തെന്നലിൻ
ശാശ്വതശാന്തിതൻ സന്ദേശസാരവും;

വിശ്വഭാരതീയിൽ

ലോകോത്തരസ്തേഹശുദ്ധിയെ, ദ്രിഢ്യമാം
ത്യാഗത്തിലെത്തിച്ചു തൃപ്തരായ്, നിത്യരായ്,
മന്ദഹസിച്ച് മറഞ്ഞുപോയിട്ടു
മഞ്ഞുകണികതൻ നിസ്വാത്മജനവും;
കണ്ടു പഠിക്കുവിൻ, കേട്ടു പഠിക്കുവിൻ,
കണ്ഠം തുറന്നുകൊണ്ടു ചുരിച്ചിടുവിൻ.....!!

